Mizah

Umman-ı siyasette bocalayan bir tekne:

– Demir atalım...

– İleri gidelim...

– İmdat çağıralım...

– Tornistan edelim...

– Hayır, arkadaşlar, evvela bir usta kılavuz bulalım!

FIKRALAR

Hanemde

Gümrükler Umum Müdürü Celâdet Barbarosoğlu, yıllık tatilini geçirmek üzere İstanbul'a gelmişti. Eski bir arkadaşı, onu sık sık ziyaret ediyordu. İlk geldiği gün, Celâdet Barbarosoğlu, ona birini takdim etti:

— Hanende Celâl bey..

İkinci, üçüncü, beşinci ziyarette de, bu hanende Celâl bey, Celâdet Barbarosoğlunun yanındaydı, son gelişinde Celâl beyi yine evde bulan eski arkadaş dayanamadı, Celâldet Barbarosoğlunun kulağına fısıldadı:

— Bu hanende Celâl bey değil, hanemde Celâl bey!.

Dil belâsı!

İlâncılık çirketinin en kıdemli, fakat en tenbel memurlarından biri — daha doğrusu, yegânesi — idi, ama, kendisini çok çalışıyor göstermek sevdasındaydı. Arife günü üstat Kemal Salih Sel'in karşısına çıktı:

— Efendim, dedi. Bendenizi bilirsiniz: başkasının on saatte yapabileceği işi ben bir saatte yaparım. Canım tez, ne yapayım! Onun için, çok yoruluyorum. Müsaade buyurursanız bayramdan sonra üç gün daha istirahat edeceğim...

Kemal Salih, ciddî ciddî kaşlarını çattı:

— Ne münasebet! dedi. Başkasına fevkalâdeden üç gün daha izin veririm ama, size vermem. Çünkü siz, başkasının on günde yaptığı istirahati bir günde pekâlâ yapabilecek kabiliyettesiniz!

Bayram namazı

Profesör doktor Yavuz Abadan bayram sabahı arkadaşiyle karşılaştığı zaman onu pek yorgun ve halsiz gördü. Merak etti, sordu:

— Ne oldu yahu? Pek halsiz görünüyorsun. Bu gece uyumadın mı?

Arkadaşını içini çekti:

— Sorma birader! Dün gece sabaha karşı eve geldim. Tam soyunup yatacağım sırada karı uyandı: «Ne ol, neye böyle erkenden kalktın, giyindin?» diye sordu. Ben de: «Daha yeni geliyorum» demekten korktum. «Bayram namazına gidiyorum» dedim, evden çıktım.

Meraklı

Meşhur muharrir, heykeltraş, ressam, rejisör Münir Hayri Egeli ayni hikâyeyi belki onuncu defa tekrar anlatmıya başlamıştı.

Arkadaşı:

— Allah aşkına, başka bir şey anlat! diye bağırdı. Dinleye dinleye bıktım.

Münir Hayri Egeli hiç bozmadı:

— Allah Allah! dedi. Sana ne oluyor? Belki ben bir kere daha dinlemek istiyorum!

Horoz ölür...

Biri yetmiş beşlik, biri seksenlik, biri de seksen beşlik üç ihtiyar, nasıl bir ölümle ölmeyi tercih ettiklerini anlatıyorlardı.

Birincisi:

— Saatte yüz kilometre giden bir trende kazaya uğrayıp derhal ölmek isterim, dedi.

İkincisi buna, tayyare ile düşüp ölmeyi tercih ettiğini söyledi.

Üçüncüsü içini çekti:

— Kıskanç bir koca tarafından öldürülsem başka bir şey istemem...

Kocaların günahı

İki kadın konuşuyordu:

— Senelerdenberi, kocamın, geceleri nerede geçirdiğini merak ediyordum. Nihayet öğrendim.

Öteki hayretle sordu:

— Ya? Nasıl öğrendin?

— Geçen gece eve erken gittim, baktım bizimki pencerenin önünde oturuyor...

Sebep

Genç ve değerli avukatlarımızdan, şair ve neyzen Hicabi Fıratlı, adamakıllı dindardır da. Kadir gecesinin yakınlaştığı günlerde, cami cami dolaşmağa başlamış, teravih namazlarının bir tanesini bile kaçırmamağa dikkat etmişti.

O akşam da, bir arkadaşiyle Fatih camiine gitmişti. Namazdan osnra dışarı çıktılar, pabuçlarını teslim ettikleri hademeyi buldular. Hicabi Fıratlı, adama bahşiş vermek için bozukluk para çantasını çıkardı. tam bu sırada bir yirmi beşlik yere düştü ve bir araba tekerleği gibi yuvarlanmağa başladı. Hicabi Fıratlının arkadaşı bağırdı:

— Aman üstat, para gidiyor!

Hicabi, hiç istifini bozmadı, sakin bir tavırla:

— Gidemez..

Dedi.

Hakikaten, biraz sonra da para kıvrıldı, düşüverdi. Arkadaşı:

— Ayol, dedi. Sen, bunun böyle olacağını nereden bildin?

Hicabi gülümsedi:

— Bunu bilmiyecek ne var, dedi. Yedi Eylûlden sonra, parada takat mi kaldı ki...

Numunelik!

Kirkor'un Moiz'den alacağı vardı. Belki yüz kere yüz yüze gelip istedi; bin kere mektup yazdı, on bin kere telefon etti. Alamadı. En nihayet, «hak oyunu bin birdir» diye oturdu, bin birinci defa bir mektup daha yazdı. Fakat bu mektubunda son derece kibar davranmış, tam, Paris'li bir Fransıza yakışacak nezaket kullanmıştı.

Aradan zaman geçmiş, Moiz yine borcunu vermemişti. Bir gün sokakta karşılaştılar. Kirkor:

— Benim son mektubu almamışsındır be kuzum? diye sordu.

Moiz cevap verdi:

— Aldım, aldım! Fakat öyle içli yazmışsın ki neredeyse insafa gelip borcumu verecektim. Ama sonra aklıma geldi: Mektubun yüz tane kopyasını çıkarıp alacaklılarına yönderdim. Pek yüzel yazmışsın vallahi!

Yetmez mi!

Felâket «geleceğim» demez, «geldim» der. Şişlinin genç, güzel bayanlarından X... hanımefendinin de başına bir felâket gelmiş, sevgili köpeği öbür dünyaya göç etmişti.

Bayan X. iki gözü iki çeşme ağlayarak bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Vallahi, kardeş. İnsanın isyan edeceği geliyor. Filmlerde gördüğümüz facialar, romanlarda okuduğumuz felâketler yetişmiyormuş gibi Allah neye bizim başımıza ayrıca bu gibi kederleri veriyor, anlamıyorum!

Tesadüf!

Yeni gelin, ilk defa olarak yemek pişirmişti. O akşam ikisi beraber sofraya oturdular. Genç koca, çorbayı tabaklara boşaltmak için, kepçeyi kâsenin içine soktu. Sonra hayretle:

— A! diye haykırdı. Çorbanın içinden eldiven çıktı!

Genç kadın hemen atıldı:

— Ah! Teşekkür ederim kocacığım!.. Ben de deminden beri onu arıyordum. Ne iyi tesadüf!.

Geçmiş zaman...

Hanımefendi, kibar muhitinde, sık sık boşanıp evlenmesiyle tanınmış bir meşhureydi; beyefendi de önüne gelene âşık olup izdivaç teklif etmekle meşhurdu Geçen akşamki baloda karşılaştılar.

— Beni hatırlamadınız mı, efendim? dedi. On sene evvel size evlenme teklif etmiştim?

Kadın elini şakağına koyup düşündü:

— Ya? dedi. Öyle mi? Hatırlıyamıyorum. Peki, ben kabul etmiş miydim?

SAYI: 59 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 22 AĞUSTOS 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

Garabet

Nasreddin hoca merhum, oruç tutmadığı halde her gece sahura kalkarmış. Onun bu hali karısının fena halde canını sıkmış. Bir akşam hocaya:

— A, efendi! demiş. Madem ki oruç tutmuyorsun, beni ne diye her gece rahatsız ediyor da, sahur yemeği hazırlattırıyorsun?

Merhum hoca efendimiz gülümsemiş:

— Evet karıcığım, demiş. Doğru söylüyorsun, haklısın.. Oruç tuttuğum yok, namaz kıldığım yok. Fakat bir de sahur yemeği yemezsem benim müslümanlıkla ne alâkam kalır?.

Bir takım devlet daireleri, insanın aklının almıyacağı işler yapıyorlar. Gazetede yüzde yüz doğru bir haber okuyorsunuz. Bakıyorsunuz: ertesi gün tekzip edilmiş.

Falanca bir devlet, kalkıyor falan mesele için bir nota veriyor. Ecnebi radyoları bangır bangır bağırıyorlar, neşriyat yapıyorlar. Siz, bu hususta alâkalılara müracaat edip meseleyi öğrenmek istiyorsunuz, onlar hayrette:

— Sahi mi? Bakındı işe, hiç de haberimiz yok!

Deyiveriyorlar. Hani nerdeyse, üstelik bir de yemin edecekler anıma, galiba çarpılacaklarından korkuyorlar.

Acaba. kendilerine bunun sebebini sorsak, bize şöyle mi diyecekler:

— Tekzip etmesek, «haberimiz yok!» demesek, bizim devlet dairesinde bir makam sahibi olduğumuz nereden anlaşılacak?!

Mizahçı

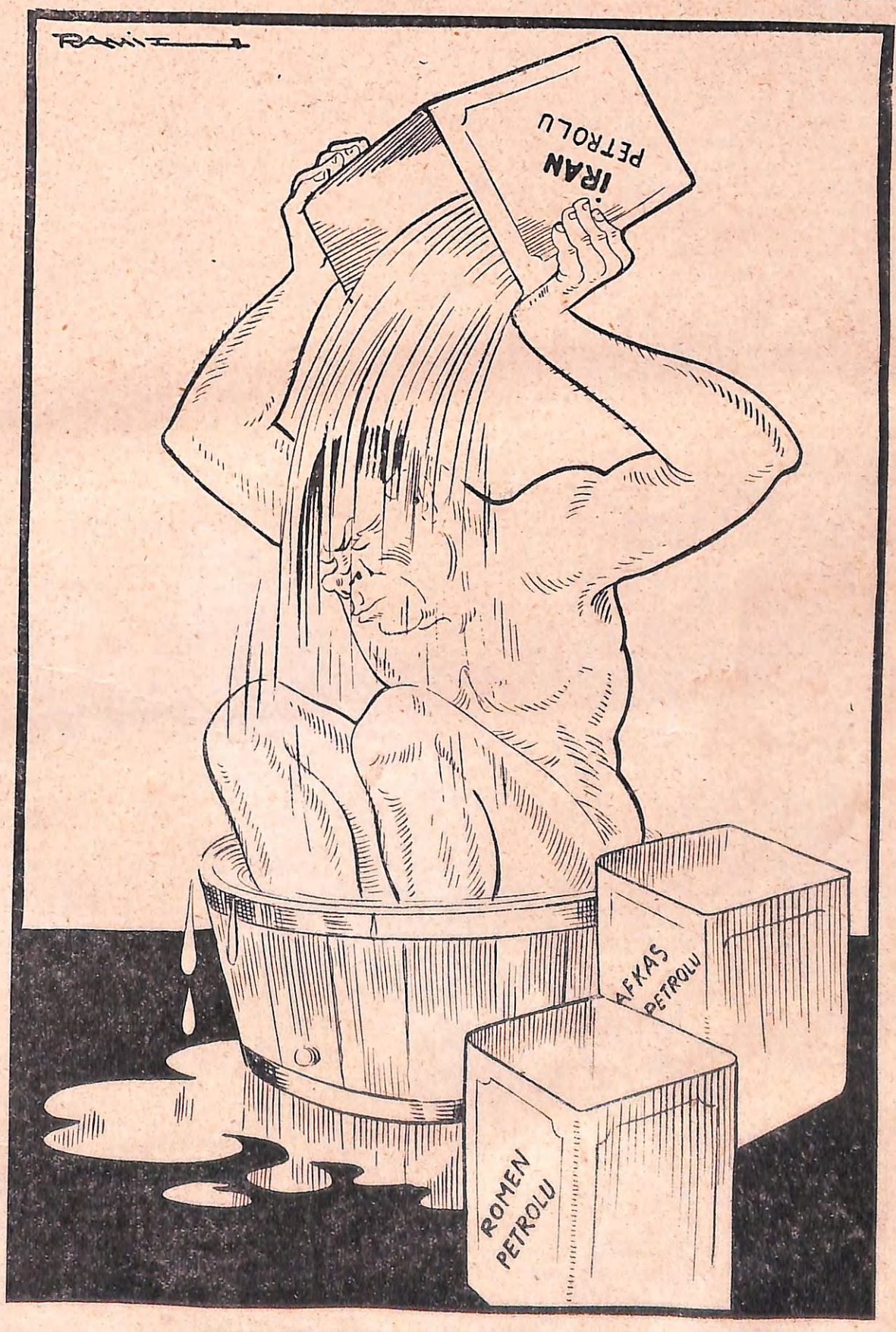

RUSYA İRAN PETROLLERİNE DE EL ATTI:
— *Döküldükçe kirleniyorum!*

Şair Haklı

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Vallahi böyle muazzam, kanlı katilli, karaboraslı, korkunç bir harbin; ahlâk telâkkisi yepyeni, taptaze bir nesil, bir sınıf ortaya çıkaracağını zannetmez, rüyamda görsem hayra yormazdım. Amma, olan olmuş, torba dolmuş!

Eskiden ayıpladığımız ne kadar fiil ve hareket varsa, bu yeni sınıf onu patentası altına almış; en makbul, en mergup, en mükemmel bir ahlâk kaidesi olarak âleme yayıyor, yavaş yavaş hepimizi ayni yola sürüklüyor.

Karaborsanın, vurgunun, kolay kazancın ortaya çıkardığı bu sınıf, alabildiğine şımarık, akla gelmiyecek kadar küstah, geçmiştekileri rahmetle andıracak kadar terbiyesiz, mütecaviz, ayyaş, obur, yerine göre vuran, kıran, bağıran, çalan, soyan ve biz eski kafalılara nazaran da merhametsiz ve insafsızdır. Amma kendilerine göre, iş tamamen ber akisdir: Onlar, açık sözlü, açık kalblidirler, riyakârlıktan hazzetmezler.

Geçen gün geçiyordum da, hayretler içinde kaldım: Bizim tanıdığımız, alay ederek sevdiğimiz o eski, mütevazi, Çelebi Mahmutpaşa esnafı sanki ortadan kalkmış. Kulaklarım, gayri ihtiyarî onların sesini aradı:

— Buyurun valide hanım... Buyurun hemşire hanım... İskarpin mi arıyorsunuz? Ucuzu, zarifi, sağlamı bizdedir. Alâ yünlüler, jorjetler, margizetler, basmalar... Son moda şık mantolar.. Buyurunuz efendim! Beyler, ağalar, paşalar...

Nerede o, tezgâh arkasında peynir ekmekle kifafı nefs eden, bütün sermayesi, bütün kazancı güler yüzüyle sonsuz terbiyesi olan esnaf?

Nerede o, dükkândaki bütün kumaş toplarını saatlerce dil döke döke kararsız hanımın önüne seren, buna rağmen beğendiremiyen ve yüzüne karşı:

— Belki, bitişikteki dükkânda vardır!

Denildiği halde, insanı kapıya kadar geçiren ve:

— Bir dahaki sefere gene bekleriz efendim. Uğurlar olsun hanımefendi, saadetle efendim. Allah ömürler versin efendim!.

Diye, fisebilûllah dua eden, geniş yürekli, tok gözlü ve bize, biz eskilere göre, hatırşinas esnaf?

Şimdi bunlardan bir çoğunun yerini alanlar, bu ültra modern harbin, ültra modern açık kalbliliğini müşterilerine bol bol ibzal ediyorlar:

Eline geçen üç aylıkla: «Hangi borcun deliğini kapatayım?» diye düşünmekten serseme dönmüş, gelen mübarek bayramda belki kızını mahrum etmemek, onun boynunu bükmemek, sırtındaki yamalı entariyle onu arkadaşlarının yanında küçük düşürmemek için fedakârlığa katlanmış, yedikleri soğan ekmekten kesmiş; belki de sıska oğlunun sırtına bir frenk gömleği almak için Mahmutpaşayı boylamış, eski ve soluk mantolu bir dul ana gördüler mi bağırıyorlar:

— Çıplaklar bu dükkânda giyiniyor!

★

Bir Balıkpazarı meyhanesinde yim. İki tüysüz delikanlı şarap içiyor. Ayaklarında ellilik kunduralar. Sırtlarında ipekli gömlekler. Parmaklarında altın yüzükler..

Bize, biz eski kafalılara göre, o kadar yüksek sesle, öyle arsız arsız konuşuyorlar ki; insan istemeden kulak misafiri oluyor: Barask ticareti yaparlar, günde de kırk - elli liraya para demezlermiş!

Meyhaneye, müdavimlerin tanıdıkları bir hokkabaz bozması giriyor: Düşkün bir ayyaştır, dilenir, fakat öyle ulu orta el açmaz.

— Acıyın bu Kara Ahmede! Koruyun onu: İhtiyar oldu!

Mukaddemesiyle herkesin malûmu bir iskambil oyunundan sonra parsa tabağını dolaştırıyor.

Barsakçılardan esmeri, bir on liralık çıkardı, Kara Ahmede uzattı:

— Beş kuruş al da üstünü ver!

Eski kafalı Kara Ahmet, onlara hırsla, kinle, nefretle baktı. Sonra melûl gözlerini, etrafa kaydırdı... Barsakçılar kahkahadan kırılıyorlar.

Evet, bizce bunlar: terbiyesizlik, küstahlık, namertliktir. Ama, dikkat ediyor musunuz ki; bilerek, bilmiyerek cemiyet bu yolun içinde tırısa kalkmıştır.

Lokantaların adı: *İmren, İç ve Doy*. Tuhafiyeci, *Özen* ismini alıyor. Bizden, bizim nesilden olan esnafın aklına böyle bir isim gelse yüzleri kulaklarına kadar kızarırdı!

Belli, bizler köhnemişiz. *Hukuku düvel*'in yerine *zorbalık* kaim olduğu bir devirde yaşadığımızı unutmıyalım. Elbette böyle bir zamana, böyle insanlar yaraşır! Zaten:

"Bir böyle şebin hayr umulur mu seherinden?"

Şair haklı!

ARNAVUT ÇETELERİ DE RUSLARIN EMRİNDE

Arnavuti zoti.....!!

— İyi dövüyorsun..

— Tabiî ben eskiden karakolda çalıştım!

Betarz-ı Kudemâ

Olur Bir Gün

Ser-i vâlâ-yi hürriyet halâs-ı (şal) olur bir gün
Fedakâran-ı millet nâil-i âmâl olur bir gün

★

Bu dünya böyle kalmaz, çünkü hep mûtadı dönmektir
O bilgiç sandığın kof zadeler hammal olur bir gün

★

Mücerreptir ki ikbalin gelir ardınca bir idbar
Bu gün hoşhal olanlar mutlaka bedhal olur bir gün

★

Bakıp ahvale me'yus olma, gel, sen ey güzel yurdum
Bütün düşmanların dûçar-i izmihlâl olur bir gün

★

Biraz sabreyle, her şey'in olur bir vakt-i merhunu
Bugün bol bol öten ehl-i tabasbus lâl olur bir gün

★

Çanaklar devrilip bir lokma kalmaz kâselisane
Şişenler sofra-i yağmada misl-i nâl olur bir gün

★

Kalır zannetme bakî sâha-i âlemde bir nesne
Kırılmaz sandığın sandalyeler mandal olur bir gün

Nihayet bir muhalif bâd esip mahmûr olur mestan
Mükellef kâseler, peymâneler pâmâl olur bir gün

★

Devair kurtulur hâbîdeler me'vâsı olmaktan
Müdîran-ı umûr-i memleket fa'al olur bir gün

★

Dönekler eyleyip terk-i haya (eyne-l-mefer) derler
Müraîler bütün âmac-ı istiskal olur bir gün

★

Tenezzül eyleyip fiâtı fevkalâde erzâkın
Şu memurlar halâs-ı zimmet-i bakkal olur bir gün

★

Sıyâm-ı daimîden kurtulup ehl-i zarûret hep
Vatan bâğında bir bayram-ı bîemsal olur bir gün

★

Seninle kalsın oğlum, Avrupâdan aldığın, zira
Ne alsan ilm-ü fenden başka hep battal olur bir gün

★

Râsıd

— Açıkta bırakırlar diye üzülme.. Fransızca, ingilizce, almanca biliyorsun..

— Kaç para eder. Bilinmesi lâzım gelenlerden hiç kimseyi bilmiyorum!

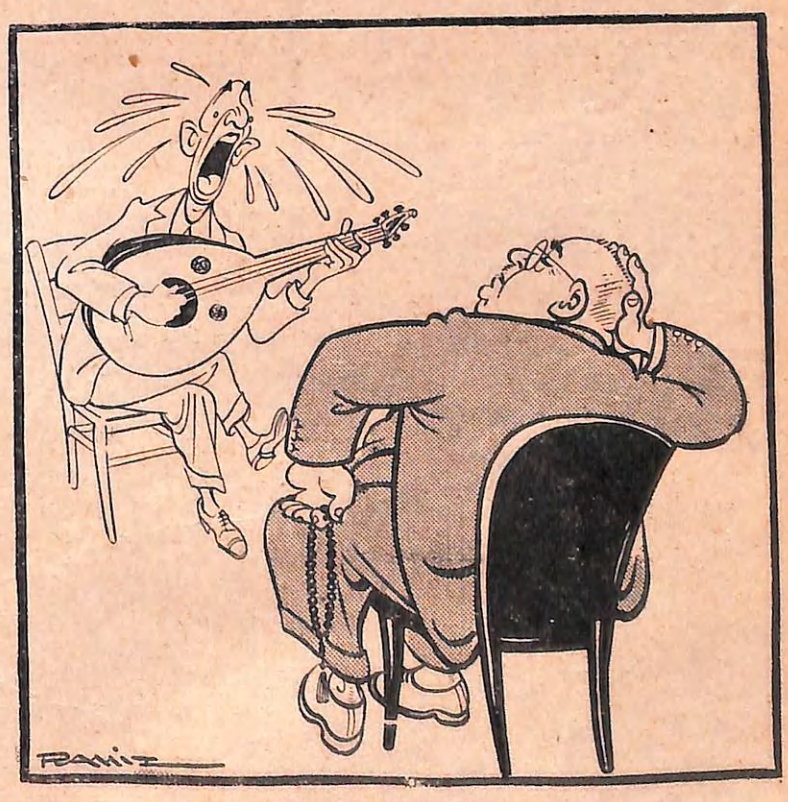

— Yahu, feryad edip ciyak ciyak bağırıyorum da dinlemiyor bile.. Galiba beni demokrat zannetti!

Sarhoş mudurlar Nedir ?

Yazan: PALAZ

Bazı gazeteler Recep Peker ve hükûmetini millî piyangoya çevirdiler. Gün geçmiyor baş sahifelerinde «üç gün sonra çekiliyor, beş gün sonra çekiliyor, ha çekildi, ha şimdi çekiliyor..» diye kocaman kocaman başlıklar görüyoruz. Fakat sayın Başbakan da elhak millî piyangomsu davranıyor. Yani çekiliyor, çekiliyor amma, büyük ikramiye gibi, bir türlü çıkmak bilmiyor. Hele bayram münasebetiyle Ankaradan İstanbula sayın Cumhur Başkaniyle beraber gelişi bütün bilet sahiplerini hayli üzmüş olsa gerektir.

Her ne hal ise... Ben işin orasında değilim. Çünkü «gelen gideni aratır» lâkırdısına, doğrusu ya, pek inanmışımdır. Netekim Saracoğlu zamanında rahmetli Refik Saydamı aramıştık. Şimdi Saracoğlu'na müştak kaldık. Hükûmeti zamanında çok bir iş gördüğü için değil, hiç olmazsa, Başbakanlığında dört beş tane 7 Eylûlü rahat ve sakin geçirdiği için. Vaziyet böyle olunca, insaf edin, Recep Peker istifa etsin de bir de onu mu arayalım? İnsana ağır gelir..

Bu halleri böylece takdir etmekte gecikmiyen Akşam refikimizin (C. H. P. neşir kolu) başmuharriri Necmeddin Sadak (C. H. P. mutediller kolu Babıali büyük elçisi) son günlerde mütemadiyen partisini bazı ıslahata davet edip duruyor. Şu satırlarını beraber okuyalım:

"Geçen yıl temmuz seçimlerinde, derin bir gaflet uykusundan birdenbire uyanmışa döndük, çok acı hâdiselerle karşılaştık. Kurulmuş, yayılmış, tanınmış bir muhalefet partisi değil, muhalif parti diye ortaya yeni çıkmış, ne olduğu henüz belirsiz küçücük bir zümre etrafına toplanan hoşnutsuzluk kitlesi yirmi beş yıllık C. Halk partisini ve hükûmetini az kaldı yere seriyordu."

Sayın üstat ne demek ister, pek iyi anlaşılmıyor. Bizim bildiğimiz geçen seçimlerde Cumhuriyet Halk Partisi'nin dört yüz küsur mebusuna mukabil o «ne idüğü belirsiz» muhalefet partisi yalnız elli mebus çıkardı. O halde «az daha sırtımızı yere getiriyorlardı» ne demek ola? Hattâ Ethem İzzet Benice Elburunî Sirt'ten büyük ve kahir ekseriyetlerle seçilip Meclisteki koltuklara kurulmadı mı? Hattâ hâlâ kurulu ve kurumlu oturup durmuyor mu?

Bir münasebeti var mı, yok mu bilmem amma aklıma şu hikâyecik geldi: Adamın biri, fena halde sarhoş, gece yarısına doğru bir meyhaneye düşmüş. İçki istemiş. Kendisini tanıyan garson çekinmiş:

— Beyefendi, zaten kâfi derecede içmişsiniz. Daha fazla içerseniz...

Beriki lâfı kesmiş:

— Ben sarhoş değilim.

— Epey olmuşsunuz beyim..

— O kadar sarhoş değilim ki bak meselâ şu gelen kedinin bir tek gözü var. Onu bile farkediyorum.

Garson gülmüş:

— Yanılıyorsunuz, demiş, bir defa o kedi gelmiyor, gidiyor.

Allah cümlesine selâmet versin bizim Halk Partisi muharrirlerinin sağları solları yok. Arada bir böyle acayip gaflar yapıyorlar. Yazılarını hangi saatte yazdıkları meraka değer doğrusu...

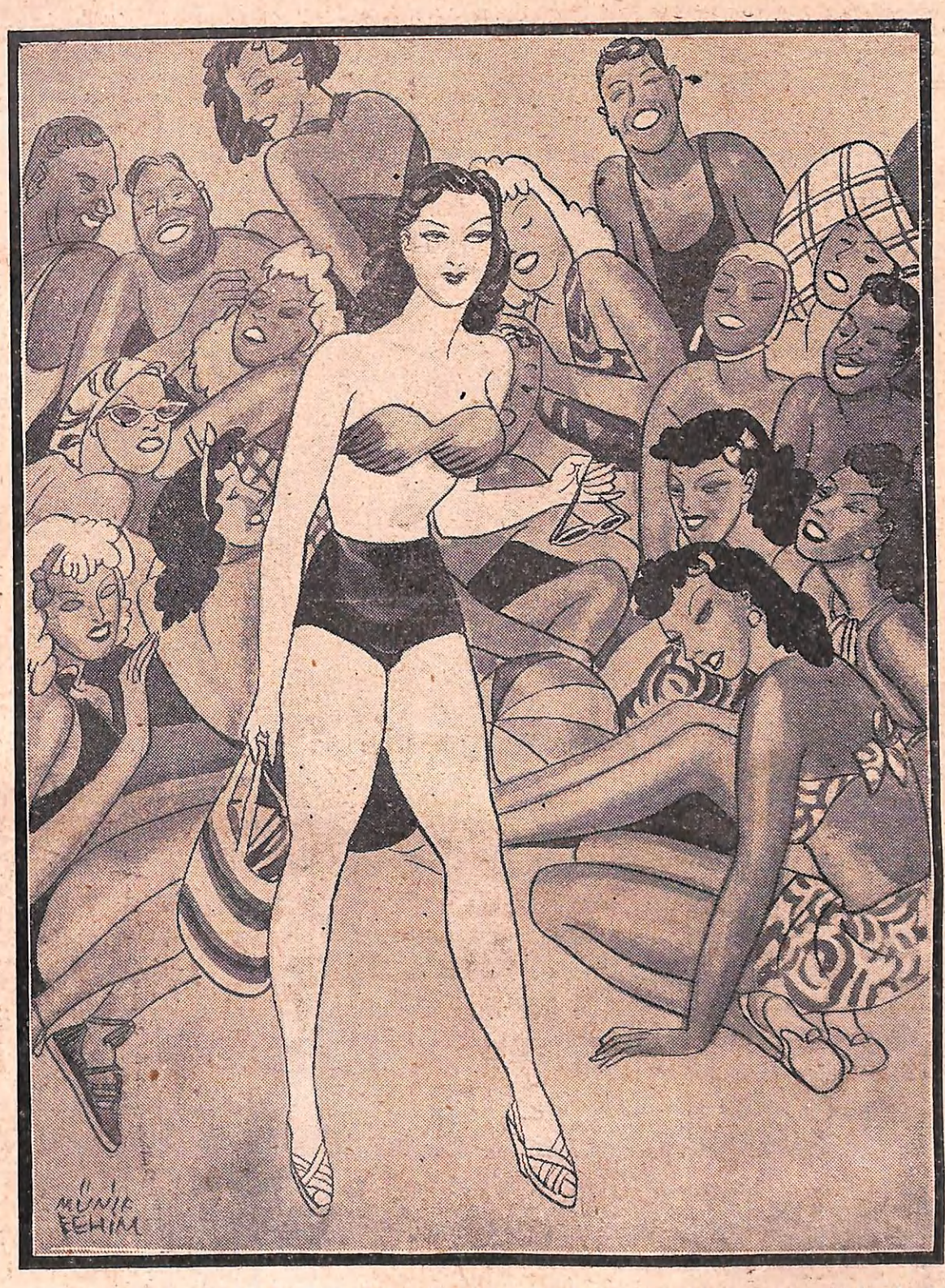

— Politika işlerinde ak ile karayı birbirinden ayırt etmek güçtür amma, plâjlarda pek kolaydır!.

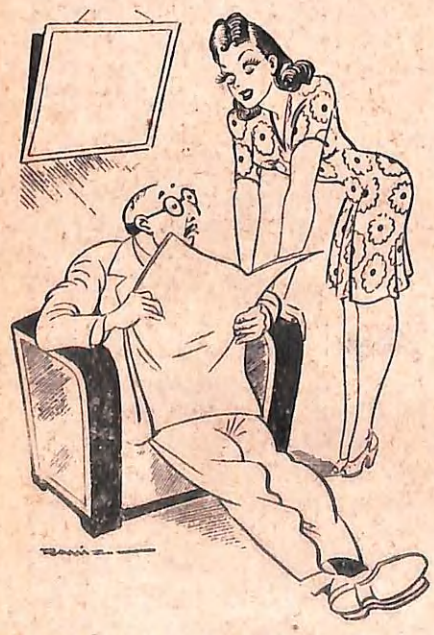

— Gazeteciler musikişinaslarla beraber konserler vereceklermiş.

— Anlaşılan seslerini duyurmak için başka çare bulamadılar!

Küçücük Hikâye

Çürük

Kemal Süzgüner, lüzumundan fazla çapkın, lüzumundan fazla yalancı, lüzumundan fazla hazır cevap, lüzumundan fazla kıskanç bir adamdı.

Muallâyı severek almıştı. Ona karşı derin bir sevgisi vardı amma, yeni bir güzel gördü mü, ona da baltayı asmaktan bir türlü vaz geçmez, vaz geçemezdi. Kendi kendisine:

— Ne yapayım? derdi. Bu benim, huyum. Vâkıa karımı çok, pek çok, bu dünyalar kadar seviyorum amma, yeni ve taptaze günah işlemekten de bir türlü vaz geçemiyorum!.

★

Kemal Süzgüner, o gün de, komşuları olan Feriha'yı — kendi tâbirince — kafese koymuş, Boğazın serin, tenha, gürültüsü ve patırdısı olmıyan bir köşesine atmıştı. Tahmin ve tasavvur edilmez güzel dakikalar geçirdiler.

Tahmin ve tasavvur edilmez aşk yeminleri ettiler, birbirlerine bağlılıktan söz açtılar. Fakat, her muvakkat aşk sahneleri gibi, bu iş de bitti: Akşam oldu.

Birini karısı, ötekini kocası bekliyordu. Ayrı ayrı birer otomobile bindiler, evlerinin yolunu tuttular.

★

Kemal Süzgüner, Feriha'nın omuz başını ısırdığını unutmuştu. Sabah sabah yataktan kalkmış, banyoda yıkanmış, sırtına pijamasını giymeği unutmuştu. Omuzlarındaki atlet fanilâsı bu mosmor çürüğü örtemiyordu. Salona girer girmez, karısı bu çürüğü gördü, birden kan tepesine sıçradı ve hiddetle bağırdı:

— Omuzuna ne oldu, öyle?

Kemal, birden işin farkına vardı ve hayret etmiş gibi:

— Aaa! dedi. Ne zaman yaptın bu çürüğü?

KAPI KULU

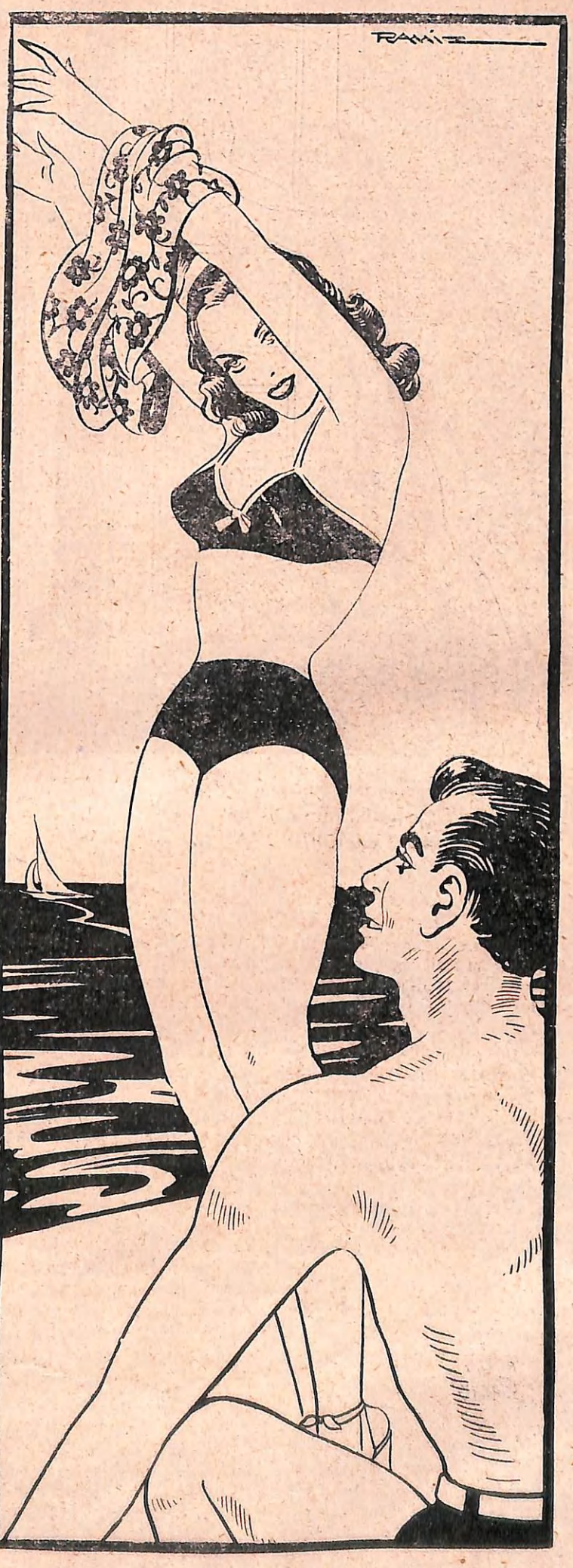

Kadın — Plâjların artık tadı kalmadı..

Erkek — Tabiî, balayına çıkanlar hepsini alıp götürdüler!

Müsabaka

Kökü kuruduğu zannedilirken başka yerden yeşillenen bir diktatörlük hükûmeti, memleketin büyük bir şairinin heykelini dikmek üzere, bir müsabaka açmıştı. Bir çok mimarlar iştirak ettiler ve müsabakaya şairi kitap okurken, yazı yazarken, ilham beklerken gibi muhtelif vaziyetlerde gösteren bir çok projeler gönderildi.

Nihayet netice ilân edildi: Müsabakayı kazanan proje, diktatörü, o şairin bir eserini okurken gösteriyordu.

Temcit Pilavı

Hoş sohbet bir adamdı. Fakat ramazan, bayram demez, eski fıkraları, temcit pilâvı gibi, ısıtıp ısıtıp tekrar ortaya koyardı.

Bir toplantıda ondan bahsediyorlardı. İçlerinden biri:

— Gayet kuvvetli bir hâfızası var, dedi. İşittiği bir fıkrayı muhakkak hatırında tutar.

Avni Meserretçi gülümsedi ve başını salladı:

— Evet amma, dedi. Yazık ki bu kâfi değil. Biraz daha zekâ sahibi olsa da, bir fıkrayı yüz kere anlattığını hatırlasa, ne iyi olurdu!

Değil mi ya

Eski Tanin başmuharriri Muhittin Birgen, Ankarada işi çıkmış, bir ahbabına misafir gitmişti. onlarda kalacaktı. İlk gece dehşetli bir tahta kurusu hücumuna maruz kaldı. Ertesi sabah şikâyet etti, ev sahibi, ellerini uğuşturdu:

— Bilmem ki, dedi. Ne yapsak? Halbuki bize de hiç çıkmıyorlar!

Muhittin Birgen:

— Ne yapalım, dedi. Her halde sizden bıkmış olacaklar!

Bana Göre:

Dereden Tepeden

Yazan: Hamdi Varoğlu

Tabiatı serâpa kusurlu görenlerle, tabiatte hiç kusur yoktur diye iddia edenler arasında bir tercih yapmak icap etse, ben ikisi ortası bir yerde dururum.

Bektaşi de öyle yapmış.

Hazret, hamam böceğinden pek korkarmış. Bir gün, hamamda yıkanırken, burnunun dibinde dırıl dırıl dolaşan bu böceklere fena halde sinirlenmiş:

— Yarabbi, demiş, şu hayvanı ne diye yarattın sanki? Ne işe yarar bu murdar mahlûk?

Bir kaç gün sonra, bir çiban çıkarmış. Yapmadığı ilâç kalmamış; danışmadığı hekim, baş vurmadığı üfürükçü bırakmamış. Çiban bir türlü geçmiyor. Nihayet, birisi sağlık vermiş:

— Hamam böceği tut, havanda ez, çibana yapıştır; biiznüllahü tealâ şifa bulursun.

Yapmış, sahiden de pir-ü pâk olmuş. Bektaşi, ondan sonra, Allahın işine karışmağa tövbe etmiş.

Her işte olduğu gibi, bunda da ikisi ortası kalmak iyidir. Ne pek yermeli, ne pek övmeli. Ama, lâf aramızda, tabiatın beğenilmiyecek tarafları da pek çok. Hani tenkit edilmiyecek gibi değil.

Gül yaratır, etrafına doldurur dikeni, dikkat etmedin mi canını yakar.

Adam yaratır, bir eline sekiz parmak takar. Bir başka adam yaratır, onunki de üç parmaklıdır. Sanki yanlışlıkla, ikincinin parmaklarından ikisini, birincinin eline ilâve etmiştir.

Minimini ağaç görürsünüz, yemiş yüklü dalları yerlere sarkar. Beride, başını göklere dikmiş dev cüsseli ağaçlar vardır, hem içi kof, hem dik kafalı insanlar gibi, boş yere yaşar dururlar.

Köylü, biraz yüzüm gülsün diye yağmur duasına çıkar. Umduğu yağmur, kâh zahiresini çürütür, kâh varını yoğunu sellere boğar, sürükleyip götürür.

İstanbulda, kuraklıktan toprakları çatır çatır yararken, Hindistan cevizinin içine süt doldurur.

Bir dünya dolusu mahlûk yaratır, arslanı kurda, kurdu tilkiye, tilkiyi sansara, sansarı tavuğa, tavuğu solucana musallat eder.

Denizi balıklarla doldurur, ateş balığını uskumruya, uskumruyu palamuda, palamudu toriğe, toriği yunusa, yunusu kılıca yedirir, balıkçıların ekmeğine tereyağ sürer.

Almanyada bir hokkabaz, İtalyada bir şakşakçı yaratır, bu iki soytarıya komedi yerine facia oynatır, dünyayı birbirine kattırır, serpintisi, bizim memlekette ev sahipleriyle kiracıları gırtlak gırtlağa getirir.

Tabiatın cilveleri saymakla tükenir gibi değildir.

İşin başı, bence, yuvarlaklıkta. Tabiatın, evvelâ kâinatı yuvarlak yaratmakta elbette bir kasdi var. Hilkatte esas doneklik. Boyuna dönen şeyden pek hayır umulmaz kuzum.

Düşünüyorum da, dünya yuvarlak olup fırıl fırıl dönmeseydi, belki daha rahat ederdik, diyorum.

O dönmeyince, kışın donmaktan, yazın yanmaktan kurtulurduk. Hava cereyanından korkanlar poyrazdan sakınmağa lüzum görmezler, safrası çabuk kabaranlar Kadıköy vapurundan ürkmezlerdi. Gece oldu, yak lâmbayı, sabah oldu kalk uykudan endişesi kalmaz; celepler et ihtikârı yapacak mevsim bulamaz, terkos gölü, kurumak için bahane icat edemez, apartıman sahipleriyle kiracılar arasında kömür kavgası çıkmazdı.

Dünya dört köşe olsaydı, şimdi bize ondan sirayet eden doneklik de yer yüzünde belki meçhul kalırdı; acem kılıncı icat edilmez, karpuz kabuğu dost ayağına mahsus kaydırak olmaktan çıkar, dam tepelerindeki teneke fırıldaklar, isimlerini insanlara vermezlerdi.

Picasso diye biri var. Hani şu meşhur modern ressam. Mutlaka bileceksiniz, bütün dünya şımarıklariyle ukalâlarını, tablolarının etrafında hayran hayran toplayan, arkalarından da sinsi sinsi gülen adam. Hani, karnı burnunda, burnu Kafdağında, eli şakağında, gözü kaşının üstünde, bir dudağı yerde bir dudağı gökte, aklı bilmem neresinde insan resimleri yapar. İşte o adamı ben hiç, ama hiç mi hiç sevmem. Yalnız, tabiatı beğenmeyip bütün yuvarlaklıklarını dört köşeye çevirdiği için, son zamanlarda âdeta gözüme girmeğe başladı.

Geçenlerde, ilk cihan harbinden önceki tarihten kalma bir frenkçe mecmuayı karıştırıyordum. Resimli bir makale gördüm. Evvelâ resimler dikkatimi çekti. Hayret! Picasso'nun tabloları. Yâni tablo adını verdiği şeyler.

Hesap ettim, tutmadı. Geçen büyük harp nerede, ondan senelerce sonra başlıyan serbest sanat timarhanesinin baş artisti Picasso nerede!

O zamanki ressamlar, ağzı burnu yerinde, eli ayağına uygun, aklı başında, adam gibi resim yaparlardı. Bunda bir yanlışlık var ama, dur bakalım nedir diye makaleyi okudum.

Tevekkeli değil; makale bir doktorunmuş. Küçük çocuklarla delilerin yaptıkları resimleri toplamış, üzerlerinde bir etüt yapmış. Bir tahlil yazısı yazmış. Vardığı netice şu: Çocuklarla delilerde, resim mefhumu birbirinin tıpkısı. Çizgiler bir örnek, düşünüş ve buluş bir örnek, tertip tarzı bir örnek.

İmdi, Picasso çocuk olmadığına göre, doktorun tahlil yazısındaki tasnifin hangi tarafında yer alması gerektiğine artık siz hükmediverin.

Ama, acaba öyle mi?

Öyleyse, ben vazgeçtim tabiatı yermekten. Varsın, yine, babamızdan gördüğümüz gibi yuvarlak kalsın.

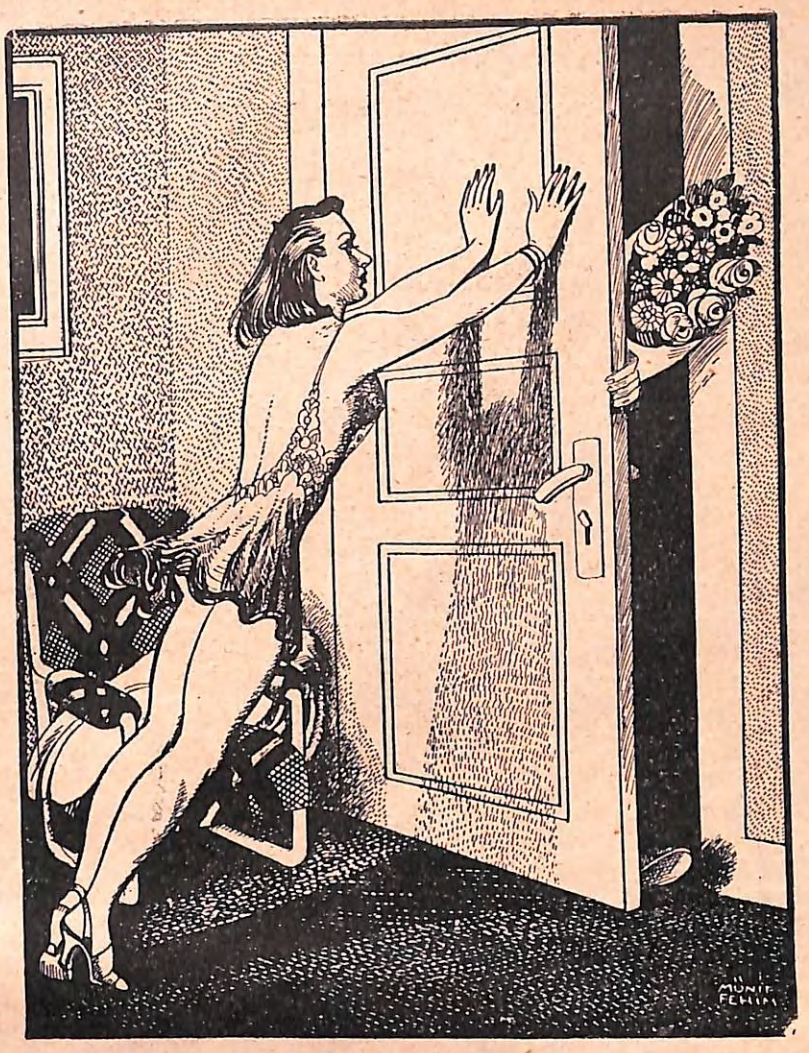

— Ben çiçek falan kabul etmem..
— Ya ne kabul edersin?
— Çek kabul ederim!

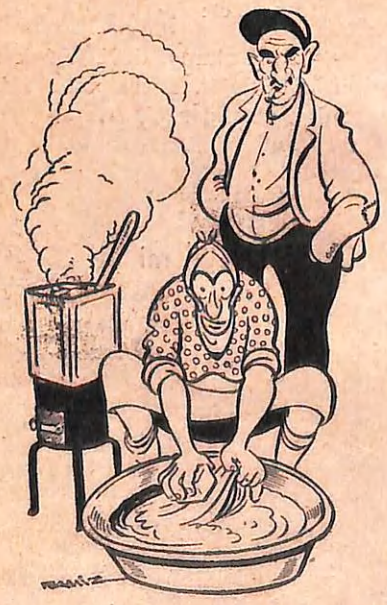

— Konu komşu hep Amerika kumaşlarile giyiniyorlarmış, sen de beni öyle giydir...
— Aman karıcığım, biz eskiden beri (Amerikan) giyiniriz!

— Ah kurtaramadım, ah kurtaramadım..
— Doktoru mu idiniz?
— Hayır, alacaklısı idim!.

Çömezin Röportajları:

59

Meşhurlar Çömeze Bayramda Neler Söylediler !

o

Çizen: RAMİZ

Hasan Âli Yücel dedi ki:

Zan etme zaman böylece her an güzer eyler
Bir gün sana bilsen neler eyler neler eyler

Mareşal Fevzi Çakmak dedi ki:

İzzü cahından bu dünyanın feragat eyledik
İşte ondan sonra biz bir parça rahat eyledik

Celâl Bayar dedi ki:

Gönül, sabr et, dem-i mev'udu bekle
Koruk helva olur sabr eylemekle

Yeni bir muhalif gazeteci dedi ki:

Siyasiyat ile uğraş gidip sen
Davul yaptırmak istersen derinden

Yahya Kemal dedi ki:

Şimdi ikram olunur maide yok
Kimseden kimseye bir faide yok

Cevdet Kerim İncedayı dedi ki:

İhtilâfı terk edip tevhid-i efkâr etmeli
Durmayıp artık şu mühmel yurdu imar etmeli

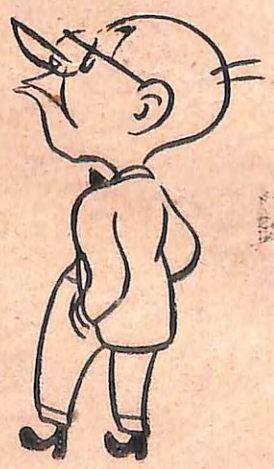

Meşhur bir vurguncu dedi ki:

Adıyla eğleniriz biz sadakatın şimdi
Yerinde yeller eser istikametin şimdi

Falih Rıfkı Atay dedi ki:

Her dem değil bu sağar u sahba dedikleri
Kalmaz efendi, kimseye dünya dedikleri

Hikâye

Mehtap Balosu

O

Yazan:
ÇALÇENE

Adanın bü güzel köşesinde verilen büyük balo, olanca ihtişamiyle göz kamaştırıyordu.

Çam dallarına asılmış olan kâğıt fenerlerin hafifçe aydınlattığı küçük masalara, ekseriya birer çift sığınmıştı. Baş başa ,el ele, zevk içinde geçen bu emsalsiz gece, en katı kalblilere bile cığara kâğıdından ince bir his vermiş, onları âdeta şair yapmıştı. Yalnız et zevkine düşkün olanların bile dudaklarından, büyük aşk serenatları dökülüyordu.

Ay, bulutsuz gökte parıl parıl parlıyor, çam dallarını yaldızlıyor, denizi elmaslaştırıyordu.

Rüştü, otelin balkonunda, karısiyle beraber, bol ışıklı bir köşeye çekilmiş, pistte dans edenleri seyrediyormuş gibi yapıyor, hakikatte Nerimanı, biricik, sevgili Nerimanı gözden kaybetmemeğe uğraşıyor, bu akşam onunla, çamların altında hiç olmazsa bir yarım saatçik geçirmek için can atıyordu. Fakat karısı Lâtifenin yanından ayrılmak hiç kabil miydi ki...

— Acaba ne yapsam, şu masadan nasıl ayrılsam?

Diye, düşünürken kimyager Necminin kendilerini belli belirsiz bir şekilde selâmlıyarak geçtiğini gördü ve seslenmek üzere ağzını açmak istedi. Fakat karısı, onu kolundan tuttu:

— Yapma, dedi. Sakın onu buraya çağırma!

Rüştü, şaşırdı, hayretler içinde kaldı:

— Neden ayol? dedi. Hani sen, Necmiden pek haz eder, onu, sık sık evimize çağırırdın.

Lâtife, çıplak ve kocasından başkaları için pek iştihaaver, pek güzel omuzlarını kaldırdı:

— Bırak, şu aptalı! dedi. Hem artık onunla sen de selâmı sabahı kes!

Rüştünün hayreti büsbütün artmıştı, merak içinde sordu:

— Ne oldu Allahını seversen? Seni kıracak, ne bileyim, bir münasebetsizlikte mi bulundu?

Lâtife, kızgın kızgın, sinirli sinirli güldü:

— Evvelki gün, dedi. İstanbula inmiştim ya..

— Evet.

— Dönüşte bir de baktım; vapurda Necmi var. Yanıma geldi, şuradan, buradan konuşmağa başladık. Bir aralık söz, aşktan ,sevgiden, falan açılmıştı. Bu sersem herif, gözlerini gözlerime dikerek bana ilânı aşk etmeğe kalkmaz mı?

Rüştü, hayretten az daha küçük dilini yutacaktı:

— Yok canım, dedi. Sahi mi söylüyorsun? Bak hayvana. Bir de ona itimat ederdim ha! Gösteririm ben ona gününü, bakalım âlemin karısına nasıl ilânı aşk edilirmiş!

Lâtife, onun elini okşadı:

— Hayır, hayır! dedi. Ben, bir skandal olmasını istemem. Onunla konuşmamak kâfi. Anladın mı kocacığım? Hem ben onun öyle bir ağzının payını verdim ki, yedi ceddine tövbeler tövbesi etmiştir.

Rüştü içinden şöyle düşünüyordu:

— Bereket, karım sadakatimden emindir. Yoksa, Necmi gibi hakikaten güzel bir adamın aşkını kabul etmekte tereddüt etmezdi amma, ne de olsa bir aile kızıdır. Namusunu pâymal etmek istemez. İyi ki, böyle birisiyle evlenmişim. Vay canına! Demek Necminin karımda çıkası gözü varmış.

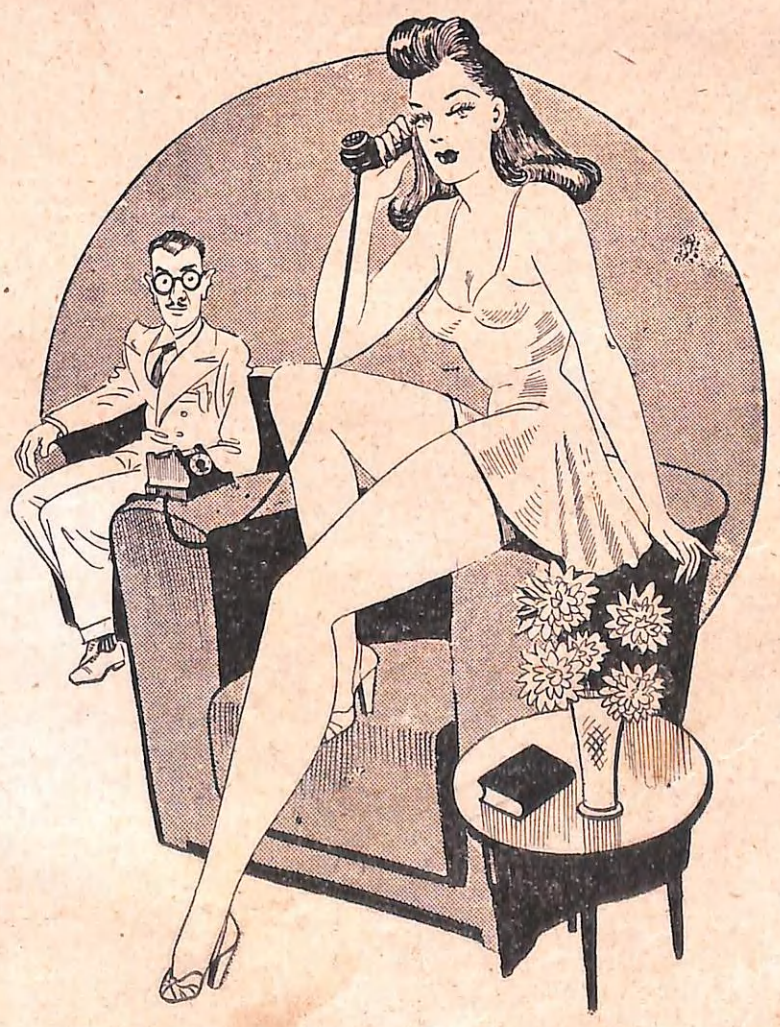

Kız — Provam var, on beş dakika meşgulüm şekerim. Bitirince gelirim..

— .....??

— Biçimini mi tarif edeyim, uzunca, beli ince, önü kapalı, kumral saçlı ve mahcup!

Karısının, daha karnını doyurmadığı için gelmiyeceğini bile bile, bu ihbardan faydalanmağı aklına koydu:

— Doğrusu, dedi. Bu işe fena halde içerledim. Biraz hava almazsam, çat! diye çatlıyacağım. Haydi kalk da çamlara doğru bir uzanalım.

Karısı güldü:

— Canım, bu kadar sinirlenecek ne var bunda? dedi. Hem, ben daha yemek yemedim. İstersen, sen biraz dolaş.

Rüştü, bunu nimet bildi:

— Pekâlâ karıcığım!.

Dedi. Ayağa kalktı ve ilâve etti:

— Belki, dedi ben, Dile kadar uzanırım. Temiz havaya, yürümeğe ihtiyacım var. Şayet, biraz gecikirsem, beni merak etme e mi?

Sonra, müşfik bir edâyla:

— Sıkılmazsın, değil mi nonoşum?

Dedi.

Lâtife:

— Yok canım, dedi. Niye sıkılayım? Dans edenleri seyrederim. Belki, bir ahbap da gelir.

Rüştü, kapıya doğru yürürken, Nerimanı davet eden gizli bir işaret yaptı.

Bir kaç dakika sonra, el ele, Adanın sık çamlarla âdeta örtülü bir köşesine doğru yürürlerken, Neriman, gevrek bir kahkaha attı:

— Rüştücüğüm, dedi. Sana bayılıyorum doğrusu, pek cesur, pek işgüzarsın!.

★

Aradan bir saatten fazla bir zaman geçmişti. Rüştü, yorgun, argın geri döndü. Karısı, bıraktığı masada yoktu. Etrafa bakındı: Bir türlü göremiyordu. Belki, bir haber bırakmıştır diye tanıdık garsonu çağırdı:

— Vasil, dedi. Bizim hanım nereye gitti?

Vasil sırıttı:

— Sizin arkanızdan, dedi. Yanına kimyager Necmi bey geldi. Biraz konuştular, gülüştüler ve beraberce çıktılar amma, nereye gittiklerini söylemediler!

FIKRALAR

Reva mı ?

Uzun müddet seviştikten sonra «nişanlısı» kızcağızı bırakıp başkasına gitmişti. Kız bunu öğrendiği akşam hazırlanmış, Üniversite balosuna gitmek üzere onu bekliyordu. Haberi alıp da kurşunla vurulmuşa dönünce arkadaşının boynuna sarıldı:

— Ah! Kardeşim! Öyle bedbahtım ki! Bu kalbsiz adam benim sade hayatımı, istikbalimi mahvetmekle kalmadı, bu gecemi de zehir etti!

Olmadı !

Kocası karısına bayram hediyesi olarak güzel bir ruj getirmişti:

— Bu ruj yeni çıkmış, karıcığım, dedi. Amerikanın son icadı. Öbür rujlarla aynanın karşısında yarım saat uğraşarak yaptığın işi beş dakikada yapabileceksin...

Kadın şaşkın şaşkın baktı:

— Peki, kalan yirmi beş dakikayı nasıl geçireceğim?..

Lüzumsuz zahmet

Abraham oğluna iktisadî siyaset dersi veriyordu:

— Bana bak benim oğlusu, dedi. Hayatta daim kurnaz olmaya bak. Kurnaz oldun mu, her yerde iş bulursun.

Küçük Yasef o zamana kadar hayli pratik görmüş olacak ki babasının bu sözüne şaştı:

— Peki ama, benim babasi; insan kurnaz olduktan sonra işi ne yapacak?

Vakit nakittir!

Karısiyle beraber İstanbulu gezmeğe gelen bir Amerikalı seyyah Ayasofyayı görmek istemişti. Kılavuz, caminin avlusuna götürdü. Seyyah, bir binanın azametine baktı. Bir saatine baktı. Sonra karısına döndü:

— Bir teklifim var, darling, dedi. Sen içini dolaş, ben dışını dolaşayım. Böylece dört buçuk dakikada bitiririz...

Yağmur

Rahmetli doktor Galip Ataç, bir aralık Erenköyünde bir köşk kiralamış, bahçivan tutmuş, bahçeye envai çeşit çiçek diktirmişti. Bahçeyi sabahtan akşama kadar sulatıyor, bahçivanın vazifesinde iham! görürse hemen haşlıyordu.

Yağmurlu bir günde bahçivanın içeride oturduğunu görünce:

— Ne duruyorsun! diye bağırdı. Senin vazifen bahçeyi sulamak değil mi?

Bahçivan:

— Efendim, dedi, görüyorsunuz: yağmur yağıyor.

Üstat, hiç bozmadı:

— Peki! dedi. Kamselen yok mu? Giy de öyle çık!

Tabiyat kanunu

En çabuk büyüyen hayvanın hangisi olduğu münakaşa ediliyordu. Vatan başmuharriri Ahmet Emin Yalman ilmî misaller veriyor, bir çok hayvanlar arasında mukayese yapıyordu.

Fakat dinleyinlerden biri atıldı:

— Zahmet etmeyin, üstadım, dedi. Bence, en çabuk büyüyen hayvan balıktır.

Ahmet Emin şaştı:

— Balık mı? diye sordu.

Öteki:

— Evet, dedi. Ava gider istavridi tutarız, ertesi gün hikâyesini anlatırken istavrit yunus balığı oluverir...

SALON

(MİZAH) müessesesinin titiz bir itina ile hazırlamakta olduğu bu mecmua eşini, emsalini görmediğiniz bir zarafet, bir san'at, bir olgunluk eseri olarak önümüzdeki ay içinde çıkacaktır. Yazılarının çeşitleri, imzalarının üstünlüğü, resimlerinin güzelliği bütün Türkiye'yi hayran edecektir.

Aferin !

Hizmetçilerin pot kırmaları pek göze çarpmaz amma, tabak kırmaları ezelî şikâyet mevzuudur.

Üstat Reşat Nuri Güntekin bayramda ziyarete gittiği bir arkadaşıyle bunu konuşurken ev sahibi:

— Ben onun çaresini buldum, azizim! dedi. Bizim hizmetçi ne zaman tabak kırsa iki yanağına birer tokat aşkettim Zamanla öyle oldu ki...

Reşat Nuri merakla sordu:

— Tabak kırmaktan vaz mı geçti?

— Hayır. Tabak kırmasına şimdi yine kırıyor amma, tokat yemiye o kadar alıştı ki benim yerimden kalkmama hâcet kalmadan kendi kendine şamarları yapıştırıyor...

Bu eşek başka eşek!

Server İskit, küçük oğlu Temelle beraber plâja gitmişti. Temel bir aralık koşa koşa babasının yanına geldi. Kahkahalarla gülüyordu. Server İskit:

— Ne oldu? diye sordu.

Temel, gülmesini zor tutarak nihayet anlattı:

— Ne oldu, biliyor musun, baba? Denize bir eşek girdi..

Server İskit:

— Ya, dedi. Bizim tanıdıklardan birisiyle beraber mi?

İnci

Karısının gönlünü almak ve sahte sevgisini kazanmak için yalancı inciden bir gerdanlık hediye etmişti. Bayramın ikinci günü büyüklerin ellerini, küçüklerin yanaklarını öpmeğe ailevî bir ziyarete gidiyorlardı. Tramvaydaki sarmaş - dolaş havası içinde gerdanlık koptu. Kadın:

— Eyvah! diye yere yatıp incileri toplamıya başladı.

Kocası onun kulağına eğildi:

— Zahmet etme, karıcığım. kıymetsiz bir şeydi.

Kadın kızgın bir tavırla cevap verdi:

— Peki amma, kıymetsiz olduğunu elâlem öğrensin mi istiyorsun?

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE GÜNEŞ BANYOSUNDA:

Sıska Dayı — Şemsiyeyi açtırdığına iyi ettin karıcığım, sayende ben bile güneşten kurtuldum!

T.T POSTASI

Bir çok okurlarımdan bayram tebriki ve çeşitli hediyeler aldım. Onlara ayni şekilde mukabele etmek isterdim amma, elimdekileri kaybetmekten korktum:

Lokum olarak Pamuk'la Yumuk'tan hangi birisini şeker kutusunun içerisine koyabilirdim?

Muhterem zevcim Sıska Dayı, *iki kavrulmuş* değil midir?

Akide de olsa olsa bizim damad Çömez olabilirdi!.

Bu sebeple sevgili ve sayın okurlarıma sadece: *Bayramınız kutlu olsun!* demeyi muvafık buldum.

TOMBUL TEYZE